

'Ik ben heel slecht in het woordje neen'

Paul Seeger: „De rekeningen moesten betaald, dus het palet werd breder. Al doende leert men. Maar trouw blijven aan

je in geloof bleef het motto.”

FOTO SVEN DE KOE

Iets nieuws starten, dat doet Paul Seeger nogal eens. Niet gehinderd door angst, onvoldoende kennis of koudwaterrees raakt hij op die manier van uiteenlopende markten thuis. „Ik heb moeite met het woordje nee”, erkent hij. Zijn laatste wapenfeit: een boek en cd met eigen songs én recepten.

Zelfgeschreven werk uitgeven, de Soester wilde het al langer. Al laten weinigen op hun 63e zo'n droom dan toch uitkomen. Boek en cd weerspiegelen de levenswandel van de Soester, die tot 2006 bijna twintig jaar in Bussum aan de Kapelstraat gerenommeerd restaurant Negliche had (vandaar die handvol recepten). Boek en cd getuigen van zijn liefdes en teleurstellingen. En van een soms wat filosofische, melancholische blik op het leven, waarin het lang niet altijd meezaat. Maar als Seeger iets is, is het een volhouder.

Geen diploma's

Voor gebaande paden is hij te eigenwijs. Opleidingen en diploma's zijn niet zijn ding. Dat blijkt al op het Hilversumse Roland Holst

College, dat hij op zijn zeventiende voor gezien houdt. „De meeste leraren vond ik een stelletje onnozele kabouters. Als je terugdenkt aan school, hoeveel van hen waren nou een persoonlijkheid? Twee, drie?” Daarbij mag gezegd dat Pauls eigen jeugd ook wat rommelig is. Vader die overlijdt wanneer hij tien is. Het had impact, getuige ook boek en cd met een foto van pa op de voorzijde.

Fouten

Gelukkig heb ik in elk geval een zwemdiploma”, stelt hij grijzend. „Kun je in het diepe springen.” Dat doet hij nogal eens, behept met een tomeloze geldingsdrang. „Er is natuurlijk heel veel fout gegaan. Maar ach, daar leer je van. Ik heb zelf geen kinderen, maar als iets mij voor hen van belang lijkt is het dat ze fouten durven maken. Als je maar niet dezelfde fout blijft maken.”

Woodstock

De jaren zestig zijn voor de jonge Paul een kantelpunt. „Sport was voor mij als tiener aanvankelijk een enorme uitlaatklep. Maar in de tijd van Woodstock veranderde dat.

Paul Seeger komt op 63e toch nog met cd en boek

Hippies met hun lange haar, samen muziek maken, prachtig. Lief zijn voor elkaar geeft zo'n andere kijk op het leven. Langs het strand zitten met een gitaar, zo met elkaar communiceren en dingen delen, dat moest het worden. Iets wat in je zit, op een of andere manier muzikaal eruit laten komen.”

Klap op hoofd

Songs from a Room, de tweede elpee van Cohen die hij eens van iemand krijgt, verandert dan Seegers kijk op het leven en op de muziek. „Sommige nummers waren als een klap op mijn hoofd. Maar bijvoorbeeld ook Crosby, Stills en Nash, Bob Dylan en Santana waren ijkpunten. Een waterval aan repertoire komt in die tijd voorbij. Ik leefde in een andere wereld, zonderde me af. Ik had in die tijd talloze baantjes, maar muziek was mijn uitlaatklep.”

Engels

Als Nederlands artiest een voet aan de grond krijgen lukt maar niet. Overall en nergens werkend voor een schoonmaakbedrijf, bladert Seeger in die tijd op een avond in een directiekamer wat telefoonbo-

ken door. „Ik ging wat rondbellen. Zei dat ik iemand van Enterprise Producties was en boekingen regelde voor de 'Engelse singer/songwriter Paul Seeger (Engels uitgesproken, red.)'. Man, de deuren gingen ineens voor me open, optredens her en der. Al moest ik als Engelsman wel op mijn tellen passen. Zeker bij studenten, want mijn Engels was dan wel goed, maar er zijn er altijd die het nog beter spreken.”

Snackshop

Intussen blijft de ondernemende Seeger van alles aanpakken. Glazenwasser, portier bij Gooiland, snackshop Hans aan de Emmastraat. Op een dag ziet hij daar werkend tussen de kroketten een advertentie voor assistent-bedrijfsleider in de Turfloods in Naarden. „Al wist ik er nauwelijks van, ik werd aangenomen. Zes jaar later was ik bedrijfsleider. Drukke dagen, 180 man op een avond, gewoon topsport. Je moet wel, wil je niet kopje onder gaan. Het eindigde met een clash met de eigenaar, maar ik was verliefd op de horeca.”

Dan ziet hij op een dag in Bussum aan de Kapelstraat platenzaak

Disco Freak, en komt op het idee die te verbouwen. Een half jaar later staat daar in 1988 een eigen restaurant, al heeft dat heel wat voeten in aarde. „Alles moest anders dan anders. Ook de gerechten. Die kregen namen als 'de Geheimen van het bos', 'Jagerstaal' en 'Het Spel van vlees en vis'.

Top 500

Te weinig mensen begrepen het. De rekeningen moesten betaald, dus het palet werd breder. Al doende leert men. Maar trouw blijven aan waar je in geloof bleef het motto. We hadden ook diners met muziek. Zo kwamen we al met al toch maar mooi tussen de Nederlandse Top 500 in blad Lekker”, klinkt het trots. Die is er ook vanwege de bekende mensen die de weg weten naar Negliche. „Tina Turner, Ronald Koeman, Cas Spijkers, Linda de Mol, Marco Borsato, ze waren er allemaal. Maar ons motto bleef wel altijd, gewoon blijven doen.”

Afwasser

Na al het harde werken is Seeger er op een dag klaar mee. De zaak wordt verkocht. De muziek komt

Ondernemer, restaurateur en reisorganisator

weer boven drijven. „Onze afwasser Peter ter Laag had me daarbij eerder een enorme duw gegeven. Blijfant gitarist, we gingen samen repertoire ontwikkelen.” Maar ook was er al die jaren de oude Alfa Romeo Guileta Sprint. „Begin jaren tachtig van een tandarts in de Franse Cevennen gekocht. De volle werkweken in het restaurant werden ermee afgewisseld. Op de vrije maandag stevast sleutelen en aan het plaatwerk werken. Alles authentiek was het motto.”

Française

Het moment in 2003 dat hij na twintig jaar de opgeknapte wagen aan de vorige eigenaresse laat zien zal Seeger nooit vergeten. „De Française was inmiddels begin negentig, nog steeds een wereldwijf. Ze was verrukt, mijn mooiste moment die zomer.” De liefde voor rondrijden in oldtimers had geleid tot de start van Seegers 'winkeltje' Classic Emotions: Culinaire rondreizen naar bijzondere locaties in binnen- en buitenland, in klassieke auto's langs ongebaande, tot de verbeelding sprekende paden. Voor wie het kan betalen uiteraard.

En dan volgen in 2019 boek en

cd. Een 'optelsom van alles waar ik voor sta', zegt de Soester. „Eten, reizen, koken, gedichten en creëren. Het heeft iets van een masochistische striptease, waarin ik mijn diepste gevoelsleven toon. Een lied ontstaat soms vanzelf, zoals een wielrenner fietst. En dan heb ik ook nog het voorrecht dat ik hiervoor met fantastische muzikanten kon werken. Niks dictatuur van de platenwereld, met mensen die je muziek geweld aandoen.”

Treppoppenpaleis

De oplage van 500 is inmiddels verkocht, de cd is nog wel verkrijgbaar. „En op Spotify hè. Ach, er zijn miljoenen muzikanten, wat is er van ze geworden. Ik wilde op mijn negentiende conservatorium doen, maar kreeg daar te horen, joh je moet eerst noten leren lezen. Maar die cd is er nu wel.” Het volgende project dient zich alweer aan, vertelt hij zelfbewust. Gedichtenbundel Het Treppoppenpaleis met eigen foto's. En er ligt ook een roman op stapel: Medan 1924. Maar daarover later meer. Laat dat maar aan Paul Seeger over.

Hans van Keken